Ч. 286 | Четвер 23 грудня 1899 (4 січня 1900). | Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З угорскої делеґациї. — Париский процес за заговор против републики. — Англійско-трансвальска війна).

В маринарскій комісиї угорскої делеґациї по промові посла Больґара против кольоніяльної політики і помноженя фльоти, а то задля того, що угорскому промислови не треба заморских ринків, забрав оногди голос міністер заграничних справ ґр. Голуховский і пояснюю свої економічні погляди, висказані в експозе, але при тім зазначив, що в справі маринарки воєнної треба брати на увагу передусім войскове становище, а особливо потребу оборони інтересів держави на мори. Дальше висказав бесідник надію, що з часом австроугорска торговля заграничиа скріпить ся, а тоді треба їй буде успішної опіки і до того треба приготовити ся. Нині не тілько можна говорити о потребі підпираня торговлі, що о обороні австро-угорского побережа, а тим самим найжизненнійших інтересів держави. Отже виходячи з того погляду, міністер бачить конечність помноженя морских сил держави, хочби лиш такого незначного, якого домагає ся теперішний буджет маринарки. — Відтак забрав голос комендант маринарки адмірал Шпавн і сказав, що виключною задачию австро-угорскої маринарки єсть тепер оборона Адрийского моря. Воєнна маринарка Австро-Угорщини цілком не хоче суперничати з маринарками иньших держав, однако не дасть ся заперечити, що від 30 літ що-до числа кораблів і що-до їх якости полишилась она позаду за иньшими державами. Давав за примір Німеччину, Францию і Італію, де роблять ся значні наклади на маринарку. Відтак закінчила комісия загальну дискусию над звичайними і надзвичайними видатками на маринарку воєнну, як також над додатковим кредитом. В подрібній дискусиї, яка відтак розвинула ся, поясняв комендант маринарки на дотичні питаня, що пушок більшого калібру доставить австроугорскій маринарці фабрика Крупа, але єсть надія, що вскорі буде їх виробляти австрийска фабрика. Пушки середного і малого калібру виробляє ся виключно в Австриї, а треба додати, що они цілком рівні виробам Крупа. — По ухваленю дотичних позиций, висказано одноголосно довіріє управі маринарки, і призволено жадані кредити.

Процес в Парижи против Ґерена за заговір против републики доходить до кінця. Є то епільоґ процесу Дрейфуса. Як відомо, Ґерен з кількома товаришами замкнув ся був в однім домі в Парижи підчас процесу Дрейфуса в Рен і видержав довшу облогу. Вкінци єго увязнено і поставлено перед суд за заговір против републики. Стояв він на чолї антисемітскої ліґи. В тім процесі потягано значне число людий перед трибунал державний, котрий вів той антидержавний процес. Процес виказав, що заговірники хотіли повалити не так француску републику, як скорше проводирів републики, але не мали до сего сил і підпержки у народу. Процес той з початку викликував загальну цікавість не тілько у Франциї, але і в сьвіті. Вкінци перестали ним інтересувати ся дневники і лише скупі вістки розходились о нім в телеґрамах. З Парижа доносять, що на вчерашнім засіданю трибуналу вів дальше свою оборону обж. Ґерен і представляв, в який спосіб впав на думку заснованя антисемітскої ліґи, щоби зорґанізувати робітників.

З поля африканьскої війни доносять з табору англійского в Натали: Положенє ґен. Буллєра над рікою Туґелею чим раз погіршує ся. Окружає єго цілий ряд укріплених горбків, обсаджених бурскими пушками. На 16 миль вздовж ріки Туґелї обсадили Бури всї горбки пушками і стоять там в значним числї. До того вода в ріці дуже прибула. Колиб тепер прийшло там до битви, то она була би найбільшою в тій війнї.

Новинки.

Львів дня 3-го січня 1900.

Редакция і адміністрация „Народної Часописи" містить ся тепер в бюрах „Gazet-и Lwowsk-oї" в каменици ч. 12 улиця Чарнецкого на II-ім поверсї і туди треба адресувати всякі письма.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує, що урядова „Gazeta Lwowska" оголошує конкурс на посаду зелізничого лікаря і санітарного консулєнта у Львові з речинцем внесеня подань до 15 січня 1900.

— **Річні карти зелїзничі.** Дирекция зелїзниць оповіщує: Для запобіженя евентуальному опізненю в виставлюваню зелїзничих карт річних і т. зв.

3)

Бури і їх істория.

(Після дра. Альфр. Ціммермана, К. Биттхера і др., зладив К. Вербин.)

(Дальше).

Не можна того заперечити, що коли Анґлія забрала голяндску кольонію на Клині Доброї надії, край підніс ся значно під взглядом економічним. Насамперед прийшло богато войска, для котрого треба було доставляти провіянту та всїляких товарів; заводжено почти, будовано дороги і т. д. а найбільше може причинила ся до піднесеня добробиту в краю торговля Анґлії з Індиєю, котра по дорозї знаходила для себе найбільшу точку опору в Капляндї. Також і то треба признати, що Анґлія дбала більше о кольонію, як Голяндия, для котрої кольонія служила лиш на то, щоби через ню міг збогачувати ся матерний край.

Але вже в самім початку поступованє Анґлії супротив Бурів і туземців було хибне і не узглядняло фактичних відносин. Треба знати, що в Анґлії була сильна партия, котра безвзглядно перла до того, щоби дикі племена в полудневій Африці поробити зовсім вільними людьми і независимими від Бурів. Партия тота, звана звичайно Екзетер-Галь (від місця своїх зборів), складає ся головно з низшого духовеньства і сьвітских людий, незнаючи фактичних відносин в кольонії, була переконана, що Бури держать невільників і торгують ними; она перла отже до того, щоби знести невільництво в Капляндії. По еї стороні станув тодішний міністер для кольоній льорд Ґленельґ, і вислав депешу до полудневої Африки, в котрій сказав, що Кафри добре роблять, маючь зовсім право до того і добре роблять, коли нападають на Бурів, що забрали їм їх землї, а з них поробили невільників. Депеша ся викликала в полудневій Африці велике оґірченє.

Звістно загально, що Бури не забирали силою ніякої чужої землї і так само не торгували невільниками, анї не поробили з туземців невільників. То правда, і то признають всї подорожники з тодішних часів, а навіть самі Анґлї ці тепер то кажуть, що Бури держали дуже богато челяди, робітників, котрих потреба їм було для оброблення їх просторих ґрунтів та пасеня великих стад, а котрих набирали не лиш з туземців, але й спроваджували чорних з дальших сторін. Тої своєї челяди однакож не уважали они ніколи за невільників; они обходили ся з нею дуже добре, і уважали еї піби за членів родини. Навіть такий Тролльоп (Trollope) — анґлійский писатель і подорожник — котрий в 1878 р. описав полудневу Африку, а котрого годі уважати за приятеля Бурів, каже виразно: „Я не бачив ніколи, щоби якийсь Голяндець збиткував ся над туземцем, а так само за цілий час моєї подорожи я анї разу не чув нїчого о тім". Мимо того Анґлїцї, в короткім часї по забраню кольонії, в наслїдок ухвали парляменту, в марті 1807 заказали торговлю невільниками, а той закон дуже розъярив Бурів, котрі з давен давна держали множество невільників.

В осени 1808 збунтували ся сотки чорних, не порозумівши добре анґлійского чоловіколюбія, і стали нападати на ферми та рабувати, а рівночасно зробив ся і рух межи туземними Готентотами, котрі, хоч уважали ся за зовсім вільних, служили по найбільшій части у кольоністів. Серед Бурів настало таке озлобленє на Анґлїйців, що треба було лиш якогось случаю, щоли з того озлобленя зробила ся революция. А той случай таки зараз знайшов ся.

Одного кольоніста, що називав ся Фредерік Безайденгавт (Bezuidenhout), обжаловано за то, що він ніби то побив страшенно якогось Готентота, і єго запізвали до суду. Видано приказ, щоби єго арештувати, і вислано урядника судового з войсковою ескортою до ферми того злочинця. Безайденгавт затарасував ся в своїй хатї, і відгрожував ся, що застрілить на місци того, хто би важив ся приступити до него. Він стрілив, але на щастє не убив нікого, а відтак утїк з своїм слугою і сховав

абонаментових на рік 1900, поручає ся П. Т. Публиці, щоби у власнім інтересі згадані карти, як найскорше замовляла і то о скілько можна ще в протягу сего тижня в тут. бюрі інформацийнім (будинок ц. к. Дирекциї зелізниць держ. в подвірю. партер, двері ч. 52). Вказаним булоби також залучити до замовленя свіжу фотографію. — Ціни згаданих карт, що впрочім подано в тарифах особових, в малих розкладах їзди, кондукторах і т. п. нозістали незмінені.

— Поправка. В попереднім фейлетоні при кінци видруковано хибно англійску назву т. зв. Столового заливу. Повинно бути: „Table Bay“ а не Telle Bay. Назва та пішла від гори на Клині Доброї надії, котрої вершок єсть рівний мов стіл.

— Нещаслива пригода. Кухарка в реставрациї Дікера при ул. Личаківскій, Олена Чабаньска заправляла горівку медом і розілляла спіритус по своїй одежи, а що була близько огню, то одіж займила ся на ній і она в одній хвили ціла станула в полумини. Нещаслива почала страшно кричати, хотіла ратувати ся, але годі було. Заким надбігли люди і придушили на ній огонь, нещаслива попекла ся на цілім тілі так страшно, що єї треба було відвезти до шпиталю і здає ся, що годі буде удержати єї при житю.

— З Комарна: Дня 6 січня 1900 р. відбуде ся в сали Товариства задаткового в Комарні заходами і силами академічної молодежи аматорске представлене під заг.: „Сватання на Гончарівці“, опера в трех діях Квітки-Основяненка. Чистий дохід призначений на читальню „Просьвіти“ в Комарні. Початок точно о годині 7-ій вечером.

— Фабрика в Сасові. Втрати, які має п. Г. Вайзер по причині пожежі, обчислює він на 520.000 до 530.000 зр. і то вже по відчисленю того, що всціь уратувати. Лишили ся лише ненарушена котлівня з чотирма кітлами, льокаль до вареня шмат також з чотирма кітлами і магазини. З готового паперу уратовано лише 60 бель, решта паперу вартости 24.000 зр. згоріла, а крім сего за 54.000 шмат. Властитель фабрики займе ся зараз єї відбудованем. На кождий случай то потреває коло 8 місяців, а з 450 робітників, що були у него заняті, лишить ся лише кількадесять.

— Родинна драма. Про незвичайний злочин пишуть з Будапешту. В місцевости Мезе Вашаргелі мешкав робітник з цегольні О екса Дешо, що не жив вже від довшого часу з жінкою. Коли перед кількома днями прийшов погодити ся з нею, не застав єї. Знетерпеливлений до крайного довгим жданем почав ломити меблі і т. и. Тоді десятилітний его син побіг по старшого свого брата і ось враз почали бити ся з батьком. Конець бійки був такий, що сини убили батька.

— Чорний сніг що скаче. Се ніяке чудо ані нічо небувалого і незвичайного, а з'явище се лиш тим інтересне, що показало ся у великій масі і під Віднем на горі Ліхтенштайн, де его ніколи не видати і де єму не місце. Сніг падав там густими пласточками, а виглядав як би чорно цяткований; здалека виглядало, як би хтось розсипав чорний мак на снігу. За хвильку ті чорні цяточки стали скакати. Один з туристів набрав жменю того снігу в хусточку і заніс до проф. Ґавнерсдорфера в Мидлінґу а той пізнав, що то стрибка або ожеледцева блошка, котра жие під каменями в горах аж до висоти 3000 метрів; она єсть далеко менша як звичайна і знаходить ся великими масами на горах Мон Блянк, Монте Роза і Ааргорн вкритих єжеледцями. Проф. Ґавнерсдорфер каже, що блошку ту занесла снігова хуртовина, яка лютила ся на горі Мон-Блянк.

— Схиблене житє. В Бостоні помер тамтого місяця один Німець, барон Ґуґо Ґрольман, котрий хоч з маючої родини набідував ся тяжко і закінчив житє самоубийством, а то все через женщину, котру він щиро полюбив, а котра лиш длятого віддала ся за него, щоби стати бароновою. Аж на шість місяців полекшало єму якось, але як-раз в тім часї взяла ся его страшна задума, єму привиджувала ся его жінка, він чув єї голос, чув як она его кликала до себе... і він стрілив собі в лоб. Через ту жінку, що була співачкою по всїляких реставрациях, поріжнив ся він з своєю родиною, котра вся его вирекла ся, а она відплатила ся єму зату любов так, що покинула его і втекла від него з другим. Ґрольман поїхав тогди до Америки і радив собі в Ню-Йорку як міг, наймав ся до роботи на кораблях, та продавав товари на улици і так зарабляв собі на кусень хліба. Заощадивши собі трохи гроша пішов він до Бостону і там знову шукав собі роботи. З рана замітав шинок, мив склянки та посудини а за то діставав сніданок. Де лиш удало ся старав ся заробити собі який сотик, але не стратив ані не перепив ані сотика, лиш видавав все на житє. Найлїпше ще вело ся єму, коли у великій пивярни коркував фляшки і зарабляв собі аж до трох фунтів (около 60 корон) на тиждень. З часом став бідний барон звістною загально личностию в Бостоні. Він знав язики і за маленьку заплату уділяв лекций німецкого і францускаго язика. Коли був в біді не докучав ніколи своїм приятелям а лиш коли на него найшов сум можна було поволи видобути з него тайну его житя. Так довідано ся від него, що его батько жие у великих вигодах підчас коли син страшно бідує. Довідано ся також, що він за молодих літ учив ся хемії в Гайдельберзї і то дало его американьским знакомим можність вишукати для него в одній з фабрик добре місце, з досить великою як на его відносини платнею. То було на шість місяців перед его смертию. Ґрольман довідав ся тогди, що его жінка, котра его покинула, по гулящім житю відобрала собі житє вистрілом з револьверу. Ґрольмана взяв ся тогди страшенний сум; він ходив задуманий цілими тижднями. Одному з приятелїв своїх розповідав він, що єму привиджує ся его жінка; то его страшно мучить, але він мимо того чує ся щасливим; він видить свою жінку в цілій єї красї перед собою, чує як она сьміє ся, як говорить до него і він тогди зробивши великі очи дивив ся в ту сторону, де нїби щез єї дух... Та й він пішов за єї духом. Єго знайшли неживого з кулею в голові в однім з бостоньских шинків.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних оповіщує: Австро-угорско-росийский звязок зелізничий. — З днем 1. січня 1900 н. ст. входить в житє нова тарифа товарова, часть IV. с. є. тарифа виїмкова для перевозу збіжа поміжь зелізницями австро-угорскими а росийскими.

Австро-угорско-швайцарский звязок зелізничий. — З днем 1. січня 1900 входить в житє новий „Зшиток спільний Д“.

ся в корчах. В короткім часї по тім вишукали втікача в якійсь печері, але він ставив опір і взяв ся стріляти; тогди і вояки стрілили та ранили Безайденгавта смертельно

Своянки і приятелї нещасливого постановили тогди пімстити ся за него і вигнати Анґлійцїв з краю. Заговір відкрито і придушено ще в самім зародку. Анґлійцї старали ся дістати проводирів ворохобні в свої руки і робили все, що було можна, щоби не допустити до потрібного проливу крови. Але ворохобники готові були довести все аж до крайности. Однакож Анґлійцї побили їх, а наконець военно каплянске приперло їх в глубокім ярі, обступило доокола і порубало на кусні. При тім зловлено живцем яких 60 чи 70 Бурів, і більшу часть з них засуджено до криміналу або на вигнане; пятьох а то Гендріка Прінслю, Корнила Фабер, Авраама Ботма, Стефана Ботма і Тайніса де Клерк засуджено на смерть і мимо просьби їх приятелїв страчено. Всї инші мусїли дивити ся як їх тратили, а по тім випущено їх на волю.

Підчас тої страшної події стало ся так, що бальок, на котрім засуджених вішано, зломив ся. Заким принесено і уставлено новий бальок, мусїли товариші тих нещасливих стояти кілька годин і дивити ся, як вішано ще раз тих, що поспадали і як они гинули на шибеници. Надармо старали ся они вировбити помилуване для тих, що лиш случайно відзискали були знову на хвильку житє; їх віддано катови. То стало ся дня 9 марта 1815 р. Місце то, де тих Бурів страчено, називає ся і до нинїшного дня „Slagters Neck“, що значить „горб різні“ а память того дня і до нинї не загинула серед Бурів.

Від сеї пори почали ся ті походи Бурів в глубину краю, поза границї, котрі Анґлійцї визначили були для кольонїї, що наконець довели до заснованя самостійних бурских держав, сполучених нинї тїсним союзом республик Ораньє і Трансваль. Тоті походи, що відбували ся довгими рядами возів, на котрих їхали жінки і дїти, звали ся по голяндски „Trekken“, що значить „тягнути ся“ або „вандрувати“. Зразу виїздило лиш мало людий, поодинокі родини; але коли Анґлійцї щораз острійше заказували споваджувати муринів до роботи і наконець в 1816 р. наказали у всїх місцевостях робити списи невільників, коли відтак в 1823 завели недїльний відпочинок для муринів, а в 1826 установили окремих урядників, що мали допильнувати охорони невільників, Бури озлобили ся дуже на таке накинене їм опікуньство і тогди почала ся лагодити тота вандрівка, підчас котрої около 1835 р. вийшло з кольонїї майже 10.000 поселенців.

Під ту пору було в Каплянді 39.021 невільників а з тих около 21.600 мужеского пола. Закон надаючий свободу постановляв, що дїти низше шести лїт мають бути від дня 1 грудня 1834 вільними а дорослі, о скілько зовсїм здорові, мають своїм панам служити від 1 серпня 1834 аж до 1 грудня 1838 яко вільні помічники, що учать ся роботи та мають відрабляти 45 годин тижднево а потім мають стати також зовсїм вільними. За то мають властителї невільників в Каплянді дістати на основі оцінки визначеної до того комісиї відшкодоване в загальній сумі 60 міліонів корон. Пізнїйше однакож зменшено тоту суму мало що більше як на третину, так, що більша часть Бурів дістала лиш дуже мало а декотрі і нічого. То викликало велике роз'ярене, особл. во межи біднїйшими господарями, котрі неразмусїли зовсїм числити лиш на роботу кількох муринів, позаяк в многих случаях невільники були запорукою за одержану позичку, а вірителї стали домагати ся гроший. Розумів ся, що Бури, котрим невільники робили доси майже всю роботу в поли, потерпіли велику страту через то, що не визначено часу переходового. Робота подорожіла тепер дуже і була значно утруднена, а до того наробило ся ще множество волоцюгів, що лиш жебрали і крали. Готентоти, зрівнані з білими, не хотїли робити і непокоїли ферми, а коли який господар відганяв їх від своєї ферми, то міг бути певний того, що его потягнуть до одвічальности. Отже Бури пустили ся наконець в 1835 р. на вандрівку. Більша часть з них продавала за безцїн свої добре загосподарені ферми, в надії, що поза рікою Ораньє знайде собі вітчину, вільну від опікуньства Анґлійцїв.

Так отже вибрала ся одна часть Бурів кількома великими походами на північ і всхід. Де були добрі пасовиска, там ставали они табором та обсївали кілька моргів поля кукурудзою або каферским просом, а по жнивах, коли вже й пашї не ставало, їшли дальше. Таким способом зайшов один величезний похід Бурів під проводом Пітера Ретіфа (Pieter Retief) до Наталю, підчас коли другі громади під проводом Гендріка Потґітера, Ґірта Маріца, Кароля Ляндманна і др. зайшла в ті сторони, де нинї находить ся Ораньска держава. Переходячи через границю оповістив Ретіф характеристичний маніфест, котрий кінчить ся словами: „Покидаємо дотеперішні оселї в тім повнім переконаню, що анґлійске правительство не має вже чого від нас жадати і позволить нам на будуче самим управляти ся та не буде до нас мішати ся. Ми постановили собі в часї нашої вандрівки і тогди, коли прийдемо до того краю, в котрім осядемо, оповістити туземним племенам наші наміри і наші бажаня та заявити їм, що будемо жити з ними в мирі і дружбі. Ми рішили ся, куди би ми й не повернули ся, берегти найперші засади свободи. Але підчас коли будемо старати ся, щоби ніхто не жив в неволї, то постановляємо завести такі розпорядки, котрі би здушили злочин і

Австро-угорско-швайцарский звязок зелізничий. — Тарифи часть III, зшитки 1, 2, 3 і 4, з 1. лютого 1898. З днем 1. січня 1900 входить в житє додаток І. до поодиноких, висше наведених зшиток тарифових.

Галицко віденьский рух спільний. З днем 1. січня 1900 входить в житє новий додаток до тарифи (часть II) з 1. січня 1897, для галицко-віденьского руху спільного.

Австро-угорско-швайцарский звязок зелізничий. — З днем 1. січня 1900 входить в житє нова тарифа, часть І, розділ Б.

Всхідно-північно-західно-австрийский звязок зелізничий. — З днем 1. січня 1900, входять в житє нові тарифи, а іменно зшитки 1 і 6 до части II.

Телеґрами.

Відень 3 січня. Fremdenblatt помістив статю, в котрій висказує жаль, що деякі бесідники в делеґациях як пос. Больґар і Ґреґр втягають до дискусиї особу німецкого цісаря.

Льондон 3 січня. Потверджує ся вість о побіді ґен. Франча над Колесберґом над Бурами. Бури мали в битві 1000 людий і дві пушки.

Каптавн 3 січня. Під Бельмонтом розбив полковник Пільс один відділ Бурів і забрав 40 людий до неволї.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя в гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

зберегли відповідні відносини межи паном а слугою. Заявляємо торжественно, що покидаємо сю кольонію з тим бажанєм, щоби жити спокійнїйше як доси. Не хочемо бути нікому тягаром, анї забирати чиєгось хоч би й найменшого майна; але зачіплені будемо уважати ся в праві, боронити нашого житя і майна аж до крайности".

Уйшовши так чужого панованя, котре лиш з великою неохотою зносили, напитали собі Бури нової біди і проливу крови. Коли перейшли через гори Дракен і спустили ся в прекрасні долини та верхівя Наталю, де хотїли осісти, застали той край майже зовсім пустий. Де ще недавно було тілько людий як трави на земли, застали они там ледви яких 300 до 400 душ. Лютий князь Зулюсів, Чака, котрий любив називати себе „чорним Наполеоном" опустошив до недавна ще цвитучий край і вирізав тисячами місцевих житетів. Его наслідник, Дінґаан, приняв вадходячих під проводом Пітера Ретіфа Бурів ніби то дружно та запросив Ретіфа і его сімдесять найлїпших мужів на дружну нараду до свого краля і там підчас пира напав на них та вирізав що до одного. Рівночасно напав він і на табор Бурів зложений з возів, де погибло знов 600 людий, мужчин, женщин і дітий. В ту матню попав ся і другий відділ Бурів під проводом Преторіюса, зложений також з 600 душ. Другі Бури, що прийшли сюди пізнїйше, оснували на сім місци оселю, котру назвали Вайнен (Weenen — „плач") на памятку сеї кровавої події.

Страшна злість взяла надходячих дальше Бурів. На їх чолї станув Преторіюс, а хоч против них виступило аж 10.000 Зулюсів, то все-таки они вробили таку різню, що утворила ся цїла гора трупів, через котру мусїли Бури аж перелазити як би через якийсь вал. То стало ся дня 16 грудня 1837 р. над Чорним Умвольозі і Зулюси мусїли втїкати. Они вернули за ріку Туґеля на північ до своєї давної вітчини, а Бури стали лагодити ся, щоби тут в сім краю осїсти.

Сю страшну подію в краю Зулюсів описує дуже наглядно один очевидець трансвальский Бур іменем Ван Ґас. Батько Ван Ґаса походив з Цїриху. Відбувши майже всї походи під Наполеоном, був він тяжко зранений під Ватерльо і дістав ся в неволю. В 1822 р. перенїс ся він зі своєю родиною до Капляиду, де жили свояки его жінки. Коли его жінка по кількох роках померла, віддав він свого найстаршого сина, отже згаданого Ван Ґаса на виховане голяндскому поселенцеви Г. Маляноби, а сам жив межи кольоністами яко домашний учитель. Ван Ґас розповідає:

Межи Бурами, що під конець 1835 р. пустились на вандрівку, був і пан Малян. З товариством на 30 возах пустив ся він був в дорогу до Наталю, де тогди панували Зулюси. В стороні теперішного міста Кінставн (Queenstown) розіслано післанців на всї боки, щоби они розвідали, який то край і який єсть настрій серед диких. По їх справозданю пішов він вже на всхід, лиш перейшов через ріку Оранье та пустив ся горі Каледоном на північ, аж серед безустанної борби з дикими зайшов над ріку Валь. Малян розложив ся тут табором і вислав глядатаїв в ті сторони де нинї Трансваль, та казав їм оглянути також залив Деляґоа. Коли післанцї пішли, прийшов до табору один вельми поважаний Бур іменем Ретіф. Він був як-раз з своїми товаришами в Наталю і там переговорював з королем Зулюсів Дінґаном. Дінґан казав, що він готов пустити Бурів до свого краю і відступити їм трохи землї. Ретіф радив пристати на то і не іти дальше на північ.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
приньмає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівско
може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цїлком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Цїна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованем **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**
Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень
Пасаж Гавсмана ч. 9,
принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).